Area 51 bag de lukkede døre

Lockheeds bedste testpilot, Anthony W. LeVier, skulle finde et øde sted, hvor en ny flytype kunne afprøves i al hemmelighed. I to uger blev mere end 50 velegnede ørkenområder i det sydlige Californien, Nevada og Arizona overfløjet og fotograferet. Desværre kunne ingen af stederne opfylde de sikkerhedskrav, som blev stillet af det hemmelige projekts leder, Richard M. Bissell Jr. fra CIA, og flyvevåbnets ansvarlige, oberst Osmond J. Ritland. Heldigvis kom Ritland i tanke om en lille korsformet flyveplads i Nevada – et område han havde overfløjet mange gange i forbindelse med atomprøvesprængninger i området.

Af Kim Møller Hansen

LeVier, Ritland, Clarence „Kelly" L. Johnson (leder af Skunk Works®) og Bissell tog af sted for at inspicere det øde område i Nevada, som under Anden Verdenskrig havde været skydeområde for piloter, men efter krigen var blevet forladt.

Bissell har senere fortalt om sit første indtryk af området: *„En perfekt, naturlig flyveplads … så plan som et billardbord, uden at der var gjort noget ved det."*

I sin dagbog skrev Kelly Johnson følgende:

„På en flyvning og fandt en start- og landingsbane i sydenden af en sø, hvorefter vi fløj hjemad (strengt ulovligt) over en atombombe, som var placeret i et tårn og skulle detoneres ni timer senere. Hr. Bissell var meget fornøjet. Han kunne godt lide mit forslag om at kalde stedet Paradise Ranch."

Groom Lake (Area 51) i hhv. 1959 og i dag. Basen blev grundlagt i 1955, så CIA kunne have et uforstyrret sted at teste U-2 spion-flyet.

Stedet blev først døbt Groom Lake efter den udtørrede sø, som udgjorde det meste af området. I løbet af forsommeren 1955 blev der arbejdet med opførelse af hangarer, værksteder, faciliteter til mandskabet, brændstoftanke m.m.

Skunk Works er det populære navn for Lockheed Martins Advanced Development Programs (ADP). Skunk Works har udviklet en lang række berømte fly, heriblandt U-2, SR-71 Blackbird, F-117 Nighthawk, F-22 Raptor og F-35 Lightning II. Sidstnævnte skal erstatte F-16 i det danske flyvevåben. Billedet er taget i juni 2004 og viser hovedindgangen til Skunk Works i Palmdale, Californien.

Foto: Alan Radecki

I slutningen af juli 1955 var basen klar til indflytning. For at lokke arbejdskraft til det gudsforladte sted tog det navneforandring til Paradise Ranch, trods det at stedet blot var en udtørret søbund omgivet af forblæste klippestykker.

Basens allerførste eksperimentalfly blev afprøvet på taxibanen allerede den 1. august 1955. Dermed var de første skridt taget på det sted, hvor avancerede og superhemmelige spionfly som U-2 (Utility 2), SR-71 Blackbird og mange andre fly skulle komme til at stå deres prøve for senere i dybeste hemmelighed at spille centrale roller under Den Kolde Krig og senere konflikter.

Area 51 er temaet i mange bøger, dokumentarudsendelser og artikler på nettet. Flere personnavne dukker op igen og igen i denne forbindelse. Et af dem er Thornton D. „TD" Barnes med kodenavnet „Thunder".

Thornton D. Barnes (født 1937) begyndte sin karriere i hæren som efterretningsofficer under Korea-krigen (1950-53), blev derefter instruktør i brugen af radarteknik i tilknytning til Nike-radar og missilsystemer for til sidst at blive udstationeret i det daværende Vesttyskland med en Hawk-luftværnsbataljon.

Mobilt HAWK-batteri med tre luftværnsmissiler og en HAWK målradar.

Foto: US Military

Efter en 10-årig militærkarriere, som ophørte på grund af en fysisk skade, blev Barnes som ingeniør tilknyttet projekter hos NASA High Range i Nevada: X-15 og XB-70 samt månelandingsmodulerne til Apollo-programmet.

Det raketdrevne eksperimentalfly X-15 #2 (56-6671) fotograferet den 17. september 1959. X-15's hastighedsrekord lyder på 7.274 km/t.

Foto: NASA

Herefter gik turen til NERVA-projektet (atomdrevne raketter) ved Jackass Flat i Nevada. Og endelig blev Barnes headhuntet til „special projects" i Area 51, heriblandt CIA's A-12 spionfly (Project OXCART), stealth-teknologi og Project Constant Peg (1977-88).

Constant Peg handlede bl.a. om at analysere fremmede magters radarsystemer og flyveegenskaber på en lang række sovjetiske MiG-kampfly, der var kommet i amerikanernes besiddelse med venlig hjælp fra allierede i bl.a. Mellemøsten. Constant Peg blev afsluttet i marts 1988. Ti år senere lod USAF de første informationer om det tidligere tophemmelige projekt sive til offentligheden, men detaljerne blev først fremlagt den 23. november 2006.

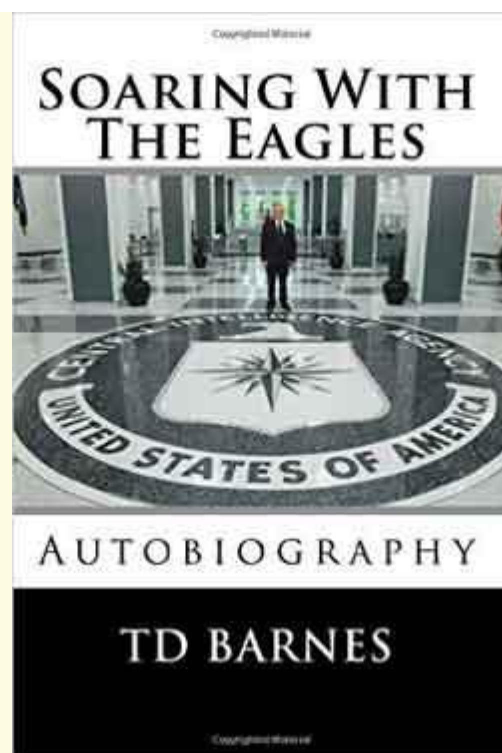

North American XB-70 Valkyrie fotograferet på Edwards Air Force Base i 1967. XB-70 skulle have været et mach 3-bombefly, men kom aldrig i produktion. Det blev i stedet for brugt som forsøgsfly hos US Air Force og NASA's Flight Research Center.

Foto: NASA

Barnes, TD: „Soaring With The Eagles – Autobiography of TD Barnes", 278 sider,*CreateSpace Independent Publishing Platform* 2015.

Bogen *Soaring With The Eagles – Autobiography of TD Barnes* er Barnes' egen beskrivelse af et langt liv og karriere.

Barnes er en sand amerikansk patriot og stolt af sin indsats og de opnåede resultater. Han opsummerer meget præcist (side 201) sin professionelle karriere således:

„Jeg kom til Nevada som en missil-mand uddannet til at skyde fly ned. På NASA High Range bragte jeg flyene sikkert hjem og indsamlede alle deres data. Til sidst skulle jeg i Area 51 forhindre, at flyene blev skudt ned. Det var det stik modsatte. I mine unge år gik al min uddannelse ud på at se målet og blæse det ad helvede til. I Area 51 var jeg med til at udvikle stealth-teknologi, der skulle forhindre radar i at spore målet. Ironisk nok brugte jeg Nike-radarteknologi til begge dele."

Sådan så de radarsystemer ud, som Thornton D. Barnes arbejdede med på Area 51 i slutningen af 1960'erne og i begyndelsen af 1970'erne.

Som det er fremgået af SUFOI's udgivelse *Area 51*(udsolgt som printbog, men kan lånes på eReolen og købes som e-bog), er Area 51 et sted, hvor der udføres forsøg med nye våbensystemer, avancerede luftbårne fartøjer o. lign.

Som læser får man et levende indblik i, hvad der er foregået bag de lukkede døre, dagligdagen på Area 51, de nærmest hysteriske sikkerhedsprocedurer, opfindsomheden, held og uheld etc., men forfatteren fortæller selvfølgelig kun om afklassificerede projekter og gør en dyd ud af at henvise til de offentliggjorte dokumenter om de mange tidligere tophemmelige projekter.

Flyvebasen ved Groom Lake er stadig omgærdet af mystik og har i mange år været genstand for alle mulige gætterier og konspirationsfantasier. Men hemmelighedskræmmeriet fortsætter i dag, og der er totalt flyveforbud for både civil og militær flyvning over basen.

Lukketheden omkring Area 51 har ironisk nok bidraget til at gøre basen meget-lidt-hemmelig. Det vidner nettets mange billeder af basen, dokumentarfilm og bøger om.

Thornton D. Barnes – her fotograferet under en SR-71 Blackbird genforeningsfest i 2007 – er præsident for foreningen Roadrunners Internationale, der fortæller historien om udviklingen af U-2, A-12 og YF-12 og deres aktive tjeneste under Den Kolde Krig.

Foto: Thornton D. Barnes

Hvad så med ufo-fantasternes påstande og vilde historier om aliens og fremmede rumskibe på Area 51? Om dette skriver Thornton D. Barnes ganske kort:

„*... I modsætning til hvad verden gerne vil tro, så var det* [dvs. mens Barnes arbejdede på Area 51] *ikke andet end et teknisk laboratorium for udviklingen af luftbårne militærsystemer...*"

På flymuseet i Duxford i England har man i den imponerende udstilling siden april 2001 haft et eksemplar af en SR-71A Blackbird (Tail Number 962/Lockheed Build Number #2013). Flyet havde i aktiv tjeneste base på RAF Mildenhall i Suffolk, England.

Foto: Mark Harkin

Flere tidligere SR-71-piloter er i dag aktive som forfattere og foredragsholdere, hvor de fortæller, hvordan det var at flyve det meget specielle fly, samt om flyets historie og betydning under Den Kolde Krig. Her ses fhv. oberst og SR-71-pilot Richard H. Graham under et foredrag den 12. juli 2015 på flymuseet i Duxford i England. Richard H. Graham har skrevet adskillige bøgerom SR-71 Blackbird.

Foto: Kim Møller Hansen

Udvalgte udgivelser om Area 51

Foto: Skunk Works®

Campbell, Glenn: „Area 51" Viewer's Guide, 114 sider, Eget tryk 1995. With contributions by Tom Mahood. Researched October 1992 through July 1995. Edition 4.01, printed 8/9/95. Kan downloades gratis påhttp://area51looseends.blogspot.dk/;
Clark, Chuck: The Area 51 & S-4 Handbook, 65 sider, Eget tryk 2006.
Darlington, David: Area 51 – The Dreamland Chronicles, 281 sider, Owl Books 1998.
Davies, Steve: Red Eagles – America's Secret MiGs, 400 sider, Osprey Publishing 2012.
Jacobsen, Annie: Area 51 – An Uncensored History of America's Top Secret Military Base, 523 sider, Orion 2011. Læs omtale af bogen.
Johnson, Clarence L. "Kelly" with Maggie Smith: Kelly. More than My Share of It All, 209 sider, Smithsonian Books 1989.
Merlin, Peter W.: Area 51 (Images of Aviation), 127 sider, Arcadia Publishing 2011.
Miller, Jay: Lockheed Martin's Skunk Works, 216 sider, Midland Publishing Ltd. 1995.
Patton, Phil: Travels in Dreamland. The Secret History of Area 51, 376 sider, Millennium 1998.
Peck, Col. (Ret.) Gaillard R., Jr.: America's Secret MIG Squadron. The Red Eagles of Project Constant Peg, 320 sider, Osprey Publishing 2012.
Peebles, Curtis: Dark Eagles. A History of Top Secret U.S. Aircraft Programs, 353 sider, Presidio Press 1999.
Rich, Ben R. og Leo Janos: Skunk Works. A Personal Memoir of My Years at Lockheed, 404 sider, Sphere 2012.
Yenne, Bill: Area 51 Black Jets. A History of the Aircraft Developed at Groom Lake, America's Secret Aviation Base, 192 sider, Zenith Press 2014. Læs omtale af bogen.
Zimmerman, Dwight Jon og Greg Scott: Area 51 – The Graphic History of America's Most Secret Military Installation, 91 sider, Zenith Press 2014. Læs omtale af bogen.
Du finder udvalgte links om Area 51 og X-planes her og kan se mange klip med Thornton Barnes på YouTube.

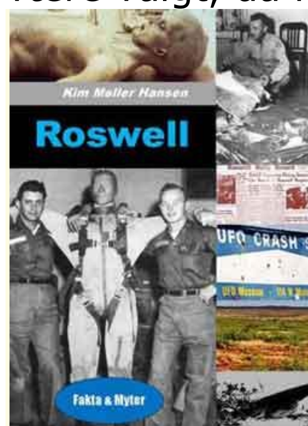
World UFO Day - hvad er nu det for noget?

Siden 2001 har der eksisteret en World UFO Day. De senere år har denne begivenhed ligget den 2. juli og givet anledning til en del medieomtale. Men hvad markerer man egentlig denne dag? Og er det noget, som bør have mediebevågenhed?

Af Kim Møller Hansen

Internationale mærkedage, som fx Kvindernes Internationale Kampdag, er ofte anerkendte af FN og skal bl.a. øge opmærksomheden omkring et samfundsproblem - ifm. Kvindernes Internationale Kampdag er det manglende ligestilling i samfundet.

World UFO Day er ikke anerkendt af FN og heller ikke en dag, som vi i SUFOI markerer - andet end med denne artikel.
Dagen er opfundet af en gruppe mennesker, som er overbevist om, at Jorden får besøg fra rummet, og at det første beviselige besøg fandt sted den 2. juli 1947, da der ifølge disse menneskers overbevisning styrtede et fremmed rumskib ned ved Roswell i staten New Mexico i USA.
Gruppen har skabt et site til markering af dagen. Sitet opdateres meget sjældent, men får hvert år mange besøg pga. medieomtale, hvilket via bannerreklamer giver indtægter til bagmændene.
Ufo-entusiasterne bag World UFO Day opfordrer alle interesserede til at tage på observationstur den 2. juli, kigge på himlen og måske se ufoer.
Observationsture kan man ikke have noget imod, idet de både giver motion og godt samvær, og forhåbentlig gør de alle lidt klogere på, hvordan himmelfænomener kan se ud. Hvis formålet derimod er (som det godt kan se ud, når man studerer World UFO Days site) at hilse på ikke-jordiske besøgende, så er man langt ude eller meget troende. (Se også artiklen „Meditation gav kontakt til aliens").
World UFO Days opfindere har ved at vælge 2. juli for Roswell-hændelsen afsløret, at de ikke har styr på ufo-mytens historie. Som det fremgår af bogen *Roswell* (SUFOI 2013), så burde 14. juni være valgt, da Roswell-vragdelene blev fundet denne dag:

Læs mere om Roswell-hændelsen i bogen „Roswell", som stadig findes påeReolen og som e-bog.

„Fåreavleren Mac Brazel havde den 14. juni 1947 sammen med sin 8-årige søn Vernon på en mark fundet en masse lyse vragrester bestående af gummistrimler, stanniol, pinde og stærkt papir. Det var i sig selv ikke noget hårrejsende fund, og fik da heller ikke Mac Brazel til at henvende sig til de lokale myndigheder. Men 11 dage senere kunne han ligesom millioner at andre amerikanere læse følgende:
‚Kenneth Arnold . . . som fløj rundt i den sydlige del af Washington i går eftermiddag for at lede efter et forsvundet fly fra flåden, gjorde i dag [25. juni 1947] et ophold her på sin vej tilbage til Boise og fortalte sin usædvanlige historie - som han ikke forventer, at folk vil tro på, men som han fastholder er sand. Han fortæller, at han så ni tallerkenlignende fartøjer, som fløj i formation omkring kl. 15 i går, kraftigt lysende - som om de var lavet af metal - og fløj med en utrolig høj hastighed. Han anslog, at de befandt sig i 9.500-10.000 fods højde (ca. 3 km) og tog tid på dem, mens de fløj mellem Mt. Rainier og Mt. Adams, og nåede frem til en fantastisk hastighed på omkring 1.930 km/t. ...'
Avishistorien fik Mac Brazel til at spekulere på, om hans fund kunne have noget med de tallerkenlignende fartøjer at gøre, så på et tidspunkt efter den 5. juli kontaktede han sheriffen i Roswell. Den første pressemeddelelse om Roswell-hændelsen blev bragt den 8. juli i Roswell Daily Record. Dagen efter kunne samme lokalavis aflive det sensationelle tallerkenfund med meddelelsen om, at der i virkeligheden havde været tale om resterne fra en vejrballon. Roswell-historien døde lige så hurtigt, som den var opstået, og blev først vakt til live igen 33 år senere. I efteråret 1980 udkom bogen The Roswell Incident skrevet af William L. Moore og Charles Berlitz og med research udført af Stanton T. Friedman. Det var den første bog om nedstyrtninger siden Frank Scullys kontroversielle bog Behind the Flying Saucers fra 1950."
Der er absolut intet i Brazels beskrivelse af de fundne materialer, som leder tanken hen på et rumskib, med mindre man tror, at rumskibe er bygget af stanniol, gummi, papir og tapet sammen og ikke fylder mere, end at vragresterne kan skjules under en busk. Men det er sådan set ligegyldigt, hvis man er troende nok. I dag mener mange stadig, at det, som Brazel og hans søn fandt, var resterne af et fremmed rumskib, og at de amerikanske myndigheder stadig forsøger at skjule sandheden.
Og ja, de amerikanske myndigheder serverede faktisk en dækhistorie i juli 1947, fordi de ville skjule sandheden om de tophemmelige ballonopsendelser under Project Mogul.

En af deltagerne i Project Mogul, professor Moore, er sikker på, at de vragrester, som Brazel fandt den 14. juni 1947, stammer fra „Flight #4" - en „service flight" opsendt den 4. juni.
Flight #4 bestod af 28 neopren-balloner, tre radarreflektorer, nogle faldskærme, nogle sorte kasser samt ballast både i form af sand og vand. Flight #4 udgjorde en 200 meter lang „train" og blev sidst observeret af besætningen på en B-17 ved Arabela efter 466 minutters flyvning. Vindforholdene på daværende tidspunkt passer med, at en del af Flight #4 kan være faldet ned på Fosters ranch, mens resten af ballonopsendelsen er drevet videre og aldrig fundet.
Hvis man virkelig skulle vælge en dato for, hvornår den moderne ufo-myte blev født, kunne 24. juni være et fornuftigt bud - nemlig datoen for Kenneth Arnolds observation af ni objekter.
Arnold var på ingen måde den første person, som så mystiske ting på himlen, men hans oplevelse fik en afgørende betydning for ufo-mytens udvikling, således som det også er beskrevet i SUFOI's seneste udgivelse *Project Saucer - Da ufomyten blev skabt*.

Løst og facts

Af Ole Henningsen

Britisk ufo-dokumentar fra 2015 - genudsendes

Den store UFO konspiration

1. JUL. 2016 KL. 20:10

I Storbritannien er der flere, der tror på rumvæsner end på Gud. Og over en fjerdedel af briterne er overbevist om, at regeringen skjuler beviserne på, at der findes UFO'er. Forfatter og komiker Dan Schreiber er fascineret af disse konspirationsteorier, så han rejser rundt i Storbritannien og møder nogle af landets største UFO-tilhængere. Og undervejs lærer han bl.a., at Jesus var et rumvæsen, og at menneskeslægten styres af en ond reptilagtig hersker. Den britiske ufo-dokumentar er fra 2015 og genudsendes på DR3 den 1. juli 2016 kl.
20.10. http://ufomystik.kronologi.dk/2015/06/09/dr3-dok-den-store-ufo-konspiration-tv-dr/.

Mystiske signaler fra gådefuld stjerne starter rumvæsen-rygter

Noget kæmpestort er fløjet forbi den mystiske stjerne KIC 8462852 flere gange, og forskernes manglende evne til at forklare mysteriet har sat gang i vilde teorier.

Tilbage i 2009 begyndte NASA's Kepler-mission. Hovedformålet var at finde planeter uden for vores solsystem.

Det gjorde Kepler ved at kigge på et bestemt felt på himlen. Her fulgte den lyset fra 150.000 stjerner over fire år og tog et billede hvert 30. minut. Den ledte efter det, som kaldes planetpassager, hvor en planet blokerer en lille smule af stjernens lys på sin vej forbi den.

Men en bestemt stjerne, KIC 8462852, har flere gange sendt meget mærkelige signaler over flere år, og forskerne ved stadig ikke, hvad det er, der har passeret planeten.

Læs mere om forskernes overvejelser på videnskab.dk:
http://videnskab.dk/naturvidenskab/mystiske-signaler-fra-gaadefuld-stjerne-starter-rumvaesen-rygter?utm_source=vores+nyhedsbrev&utm_campaign=5bd9ef656e-201606246_24_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d2f5c83eb4-5bd9ef656e-207967049

Læs ufo-beretninger på www.ufo.dk

Seneste indberetninger til SUFOI om ufo-oplevelser kan ses på www.ufo.dk under *Observationer*.